

Teodor Vladár, 22 rokov, Bratislava

Zhlboka som dýchal. Drep som urobil už sedemnásťkrát. Stehná ma pálili. Raz, dva, tri. Činku som si dal z ramien dole, a keď som ju položil na gumenú podlahu, zarinčala. Vydýchol som. Hruď sa mi dvíhala a Dávid ma pobavený sledoval. Dávid už niekoľko mesiacov chodil do rovnakej posilky ako ja. Po drepoch som mal v pláne ísť na bežiaci pás. Horko-ťažko som sa k nemu dovliekol a pred tým, než som si ho nastavil na správnu rýchlosť, sa ozval Dávid. „Kámo, na tvojom mieste by som si na chvíľu dal pauzu. Máš strašný kyslíkový dlh. Zajtra budeš mať takú svalovicu, že sa nepostavíš.“ Dávid bol divný. Častokrát hovoril divné veci, ako napríklad teraz. „Prečo rozprávaš o nejakých dlhoch, Dávid? Nerozumiem ti.“ Bežiaci pás som si zapol a postavil som sa naň. Začal som utekať. „Kyslíkový dlh, ty debil. Teraz sa ho už nezbavíš.“ Dávída som ignoroval. Keď som docvičil, kráčal som domov spolu s tým jeho kyslíkovým dlhom.

Na druhý deň ráno som sa zobudil so svalovicou na nohách. Tá mi okamžite pripomenula Dávída a to, čo mi včera povedal. Rodičia mi vždy hovorili, že sa mám radšej zakrývať perinou, na ktorú mám, a nie takou, ktorú si nemôžem dovoliť. Dlhý boli jednoducho zlé. Nevedel som, čo spraviť s tým svojim, a tak som zavolať Vladimírovi. Vlado bol môj najlepší kamarát už od základnej školy. Bol síce trochu zvláštny, ale mal som ho rád. Na svojej ušianke nosieval brošňu červenej hviezdy a namiesto 'moje' vždy hovoril 'naše'. Vladimíra som pozval k sebe na ovocný čaj a dúfal som, že mi nejako poradí. „Čauko, súdruh,“ pozdravil sa a nasledoval ma do obývačky. Keď sa posadil, podal som mu horúcu šálku. „Takže s čím si to potreboval pomôcť?“ Opýtal sa. „Včera som bol s Dávidom v posilke, tak ako každý

pondelok. Cvičili sme, a on zrazu začal rozprávať niečo o dlhoch. Vraj sám mám kyslíkový dlh. No a ja neviem, čo s ním." Vlado nesúhlasne pokýval hlavou a niečo si zamrmlal popod nos. Zachytil som iba 'imperialista' a 'západná propaganda'. Z vrecka kabáta si vytiahol ploskačku, z ktorej si ulial do svojho čaju. „Dlhy sú výmysel, súdruh. Všetko vlastníctvo je spoločné. Karl a Friedrich na to prišli už dávno," povedal a napil sa. Zvraštil tvár. Netušil som, o akom vlastníctve rozpráva a taktiež som nevedel, kto bol Karl či Friedrich. „Prečo by mi potom Dávid hovoril, že mám dlh?" Nedávalo to zmysel. „Lebo je to kapitalista, už to pochop. Tí si vždy myslia, že im niečo dlžíš," Vlado prevrátil očami. „Vôbec mi nepomáhaš." Nerozumel som polovici veciam, ktoré hovoril, a na krku som stále mal ten hlúpy dlh. „Tak teraz ma dobre počúvaj, tovariš. Tieto veci voľného trhu idú mimo mňa. Ale som tvoj priateľ, súdruh, a tak sa ti pokúsim poslednýkrát pomôcť. Dlhy, ako som už spomenul, sú obyčajná kapitalistická propaganda. A vieš kde sa zdržiavajú tí najväčší kapitalisti?" Pokrútil som hlavou. „V banke. Tam ti možno budú vedieť s tým tvojim dlhom pomôcť." Vladimír dopil svoj čaj a postavil sa na odchod. Na chodbe si na hlavu nasadil svoju ušianku. „Ďakujem, Vlado. Máš to u mňa," otvoril som mu dvere. „Maličkosť. Česť práci!" Kývol mi hlavou na pozdrav.

V stredu ráno som teda išiel do banky. Pristúpil som k zákazníkemu okienku. „Dobrý deň. Vedeli by ste mi prosím poradiť ako sa zbaviť dlhu?" Teta bankárka sa na mňa usmiala. „Samozrejme. O aký typ dlhu ide? Zobrali ste si pôžičku na splátky?" Zamračil som sa. Pôžička na splátky? „Mám kyslíkový dlh," povedal som sebavedomo. Ak mal Vlado pravdu, tak tu by môj problém mali vedieť vyriešiť. „Kyslíkový dlh?" Bankárka prekvapene

vytreštila oči. „To je nejaký moderný typ úverového vzťahu?" Bola síce už trochu staršia, do dôchodku jej asi neostávalo veľa rokov, no aby nepoznala kyslíkový dlh, to sa mi nezdalo. „Nie, nie. Hovorím, že kyslíkový dlh. Potrebujem sa ho zbaviť. Vynulovať. Dať preč." Nebudem klamať, mierne som strácal trpezlivosť. „Aha, samozrejme! Vy teda chcete svoj dlh splatiť jednorazovo. Tak s tým vám pomôcť viem," teta sa usmiala a začala niečo ťukať do svojho počítača. „Predpokladám, že chcete vaše peniaze dodať pomocou prevodu na účet, alebo by ste preferovali inú formu platby?" Peniaze? Aké peniaze? Ja som žiadne peniaze predsa nemal. Maximálne tak drobné vo vrecku nohavíc, no aj tie som potreboval na lístok domov. „Ja...Peniaze nemám," odpovedal som jej zmätene a ona sa na mňa zamračila. „A ako si potom predstavujete vynulovať váš dlh? Bez peňazí nebude možné niečo také spraviť." Sklopil som hlavu. Toto bolo beznádejné. „Mladý muž, nezúfajte," ozvala sa teta bankárka prívetivo, „veľa ľudí sa dostane k peniazom a ani nevie ako. Častokrát im ostanú majetky skrz dedičstvo." „Dedičstvo?" „Áno, dedičstvo, pomocou ktorého sa budete vedieť zbaviť toho vášho čudesného dlhu," usmiala sa mňa povzbudivo. Takže dedičstvo bolo riešením môjho kyslíkového dlhu. Tete bankárke som sa poďakoval, a keď som kráčal domov spomenul som si na človeka, ktorý bol na dedičstvo expertom.

Večer som teda zavolať na statok Olšany. „Dobrý den, tady Bolek Polívka, jak vám mohu pomoci?" Ozvalo sa po treťom zazvonení. „Dobrý deň pán Polívka, mohol by som vás o niečo poprosiť?" „Jasně, sem s tím!" Nervózne som zakašlal. Hovoriť s celebritami predsa nebolo len tak. „Poviem vám to teda v skratke. Mám kyslíkový dlh a v banke mi povedali, že sa ho môžem zbaviť, keď niečo zdedím. Vám sa v *Dědictví aneb Kurvahošigutntág* podarilo zdediť veľké

majetky. Môžem sa opýtať ako?" V telefóne bolo nejakú dobu ticho. „Já ti nevím, vždyť mi tady plácáš něco o kyslíku a ne o dedictví. Jsem celkem zmatený." „Nie, vy mi asi nerozumiete. Hovoril som o dlhu, kyslíkovom dlhu." „Ach jo, vždyť říkám. Takovým věcem se já moc nerozumím. Promiň, maličký. Možná bys ale mohl skusit jít za nějakýma potápěčema. Voni toho kyslíku mají docela hodně." Doteraz mi vôbec nenapadlo pozrieť sa na môj kyslíkový dlh takto. „Ďakujem vám pekne, pán Polívka. Veľmi ste mi pomohli. Dovoľte." „Není za co, kamaráde. Naschledanou a hodně štěstí!"

Jeho radu som si zobral k srdcu, a hneď na druhý deň som sa vybral navštíviť náš mestský potápačský klub. V plavárni som podišiel k skupinke mužov oblečených v neoprénoch. „Dobrý deň," pozdravil som sa a hlavy s potápačskými okuliarmi sa na mňa otočili. „Vedeli by ste mi prosím pomôcť?" Traja potápači na mňa zmätene hľadeli. Pustil som sa teda do vysvetľovania. „Mám kyslíkový dlh, ktorého sa nutne potrebujem zbaviť. A vy máte vraj kyslíku uskladneného veľa. Nevedeli by ste mi z neho kúsok dať?" Potápači sa začali smiať. „O čom to prosím ťa trepeš?" „Hovorím, že mám kyslíkový dlh. Bol som cvičiť v posilke a odvtedy sa ho neviem zbaviť. Bolek Polívka mi povedal, že potápači majú veľa kyslíku navyše. Mali by ste mať predsa také tie bomby, nie?" Jeden z potápačov si dal dole okuliare. „Tak tebe niekto povedal, že si máš od nás vypýtať kyslík, aby si sa zbavil nejakého svojho dlhu?" „Áno." „Ten je dobre mimo," poznamenal druhý potápač. „Naozaj ten kyslík potrebujem," nenechal som sa odbiť. „Počujte, chalani, on je asi trochu pomalý," kývol na mňa rukou tretí potápač. „Jožo aj tak povedal, že s potápaním končí. Môžeme mu dať jeho fľašu aj ostatné veci, keď ho to

tak veľmi trápi." Potápači niečo zahundrali, no nakoniec sa všetci zhodli a prikývli. „Je to hentam, kľudne si to zober," ukázal jeden z nich do rohu plavárne. „Ďakujem! Ani neviete ako ste mi pomohli!" Šťastný som si po ceste von zobral neoprén, okuliare, plutvy aj bombu. Bolek mal pravdu, pomyslel som si.

V

pondelok ráno som do posliky vošiel v neopréne. Na nohách som mal plutvy a na očiach okuliare. Bombu som mal pripevnenú na chrbte. „Šibe ti?" Dávid si ma všimol hneď, ako som prišiel k nášmu zvyčajnému miestu. „Čo to preboha máš na sebe?" Z úst som si vytiahol hadičku, ktorou prúdil kyslík. „Kyslíkovú bombu. Nie je to hanba. Aj Jožo Ráž ju má vždy pri pódiu, svoje koncerty by inak neudýchal. Pomáha mi nemať ten kyslíkový dlh, o ktorom si hovoril. Pamätáš?" Dávid sa pleskol rukou po čele. „Si blázon," skonštatoval. Podišiel som k bežiacemu pásu a rýchlosť som na ňom nastavil na najvyššiu. Teraz ma už žiaden kyslíkový dlh brzdiť nebude.